

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Πρὸ πολλῶν αἰῶνων φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε μέγας λίθος πολύτιμος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ, καὶ ζητεῖται πάντοτε ἄνευ ἐλπίδος. Ἄλλ' ὄχι· ἡ εὐτυχία εἶνε μᾶλλον μωσαϊκὸν συγκείμενον ἐξ ἀπείρων μικρῶν λίθων, οἱ ὁποῖοι καθ' ἑαυτοὺς μὲν μικρὰν ἔχουσιν ἀξίαν, ἀλλ' ἐνούμενοι ὁμοῦ καλλιτέχνως, ἀποτελοῦσι χάριεν σύνολον. Ὄταν κατορθώσῃ τις νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς στιγμιαίας ἀπολαύσεις, ἃς ὁ οὐρανὸς ἀποστέλλει εἰς πάντας, ἡ ζωὴ καθίσταται εὐχάριστος. Διακτὶ νὰ ἀτενίζωμεν πάντοτε μακρὰν πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ ὑπάρχουσι τόσα ὠραῖα βόδα εἰς τὸν κῆπον, ὃν κατοικοῦμεν; Κατ' ἐμὲ ἡ αἰτία δι' ἣν δὲν εὐρίσκομεν τὴν εὐτυχίαν, εἶνε ἴσως διότι τὴν ζητοῦμεν. (Mme de Girardin.)

* * * Μετὰ τοὺς ἀδάμαντας, ἡ κρίσις εἶνε τὸ σπανιώτατον τῶν κειμηλίων. (La Bruyère.)

* * * Μὴ διψᾷς μεγάλων ἔργων, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν μὴ ἀποκάλει ἔργα μεγάλα τὰ πολύκροτα καὶ κατ' ἐπιφάνειαν λάμποντα. Ἄλθως μέγας ἐστὶν ὁ ὀφέλιμος ἄνθρωπος· τὸ δ' ἀγαθόν, ὅπερ σὺ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας σου παρήγαγες, ἀποτελεῖ τὸ μόνον καὶ ἀληθὲς μεγαλειόν σου. (Zschokke.)

* * * Ἄν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσω τὴν ζωὴν μου, γινώσκων ὅσα τώρα γνωρίζω, δὲν θὰ ἐζήτηον τὴν εὐτυχίαν, διότι ἤξεύρω ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ ἐζήτηον ἐπιμόνως τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν σιωπὴν, τὰς δύο θεότητας αἰτινες φυλάττουσι τὸ κατώφλιον τῶν εὐτυχιῶν. (Lamartine.)

* * * Ὁ ληστής σὲ δολοφονεῖ μὲ τὴν μάχαιραν· ὁ συκοφάντης μὲ τὴν γλῶσσαν. Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο τούτων; Μία καὶ μόνη: Ὁ ληστής χρειάζεται ἀνδρίαν, ἐν ᾧ ὁ συκοφάντης εἶνε ἀνανδρός.

* * * Ὁ τόπος τότε διοικεῖται καλῶς, ὅταν τὰ μὲν ξίφη ᾗνε κεκαλυμμένα ὑπὸ σκιῶν, τὰ δὲ ἄροτρα στίλβωσιν.

Ὅταν αἱ σιταποθῆκαι ᾗνε πλήρεις καὶ τὰ δεσμωτήρια κενά.

Ὅταν οἱ ἄρτοποιοὶ ἐποχῶνται ἐπὶ πολυτελοῦς φορέσιου, οἱ δὲ ἰατροὶ περιπατῶσι πεζοί.

Ὅταν τῶν μὲν νῶν αἱ κλίμακες ᾗνε κατετριμμένα, τῶν δὲ δικαστηρίων πλήρεις χόρτου. (Κινεζικὸν ἀπόφθεγμα.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οἰκιακὴ χρῆσις τῆς ἀμμωνίας.

Εὐχρηστοτάτη εἰς πάντα καθαρισμόν εἶναι ἡ ἀμμωνία εἰς ὑγρὰν κατάστασιν, ἡ δὲ εὐθηνὴ αὐτῆς τιμὴ προσθέτει οὐχὶ ὀλίγον εἰς τὰ πλεονεκτήματά της. Ἐξαλείφει πᾶσαν κηλίδαν, κυρίως δὲ ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῆς εἰς καθαρισμόν τῶν μαύρων μαλλίνων ὑφασμάτων, τῶν ὁποίων

ἀποκαθιστᾷ ζωηρότερον τὸ χρῶμα, ἐν ᾧ τοὺνναντίον ἀμυροὶ τὸ τῶν βαμβάκερων.

Αἱ ἀκαθαρσίαι καὶ αἱ κηλίδες τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ὑέλων ἐξαλείφονται εὐκολώτατα διὰ πανίου ἐμβραχέντος εἰς ἀμμωνίαν.

Εὐκολώτατα ἐπίσης καθαρίζονται αἱ ἐλαιωγραφίαι καὶ αἱ κεχρωματισμέναι θύραι καὶ τὰ παράθυρα. Ἄρκει πρὸς τοῦτο ἐν τεμάχιον φλανέλλας εἰς τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ βραχῆ με θερμὴν σαπωνάδα, νὰ προστεθῆ μικρὰ ποσότης ἀμμωνίας.

Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη εἴτε εἰς γάστρας εἴτε καὶ εἰς τὴν γῆν, προσλαμβάνουσιν ἔκτακτον ἀμὴν καὶ ζωηρότητα ὅταν ποτίζωνται δι' ὕδατος περιέχοντος δέκα ἢ δώδεκα σταγόνας ἀμμωνίας ἀνὰ ἐκάστην ὁκᾶν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διατήρησις πασσάλων καὶ λοιπῶν ξύλων.

Ὁ ἄνθραξ εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν εἶναι ἀναλλοίωτος ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἀέρος ἐπαφῇ. Ἐκ τούτου ἐνοεῖ ἕκαστος τὸν λόγον, δι' ὃν ἡ μελάνη καὶ αἱ μελανοὺ χρώματος εἰκόνες, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα κυρίαν βάσιν ἔχει τὸν ἄνθρακα, διατηροῦνται πάντοτε ζωηραὶ καὶ ἀμετάβλητοι, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ χειρογράφα, τὰ ἀνακαλυφθέντα εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἡρακλείου. Πάντες δὲ οἱ χαρακτῆρες τούτων εἶναι λίαν εὐδιάκριτοι, ἂν καὶ παρῆλθον ἕκτοτε περίπου δύο χιλιάδες ἐτῶν, διότι ἐχαράχθησαν διὰ μελάνης, ἥτις ἦτο μίγμα ἄνθρακος καὶ ὕδατος κομμώδους.

Ὁ ἄνθραξ διαμένει ἀναλλοίωτος ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους καὶ διὰ τοῦτο συνειθίζουσι νὰ καίωσι τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μεγάλων δοκῶν, τὰς ἄκρας τῶν πασσάλων καὶ τῶν λοιπῶν ξύλων, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ μένωσιν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ ὕδατος. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον καλῶς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διατηρήσεως τῶν ξύλων ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐξῆς παραδείγματα, διότι ἐξάγοντες ἐκ τοῦ ἐδάφους τοὺς πασσάλους τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ, παρετήρησαν ὅτι ἦσαν ἐν πλείεσθ μέρει ἐξηθρακωμένοι. Πρὸ ἐβδομήκοντα περίπου ἐτῶν εὗρον εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν πλῆθος πασσάλων εἰς τὴν κοίτην τοῦ Ταμίσου ποταμοῦ κεχρωσμένων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Τάκιτος ἀναφέρει ὅτι οἱ Βρετανοὶ ἐπέβαλον αὐτοὺς, ἵνα ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τοῦ Καίσαρος. Οἱ πάσσαλοι οὗτοι ἦσαν εἰς καλλίστην κατάστασιν καὶ πολὺ ἀκόμη ἀντειχον κατὰ τὴν ἐξόρυξιν, διότι ἦσαν ἀρκούντως κεκαυμένοι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Ἄν δὲ δι' ἀσφάλτου ζεουσης ἔτι ἐπιχρίσωμεν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κεκαυμένου ξύλου, ἡ διατήρησις αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶναι ἔτι ἀσφαλεσττέρα.¹

1. Ταμίσιον ἐπιστ. γνώσεων, ὑπὸ Α. Κωνσταντινίδου.